

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 10Csp/19/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516207892
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2019:3516207892.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Novom Meste nad Váhom, pred samosudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v právnej veci žalobcu: Q. Č. D. T. I., T.I.N., so sídlom Č. D. XXX/X, XXX XX X. Q., Č. I., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária Gallo s.r.o., so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin, proti žalovanému: D. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. C. XXXX/XX, XXX XX V. R. V. L., právne zastúpený advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhliadke 2, 831 01 Bratislava - Nové Mesto, o zaplatenie 9.291,07 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamietla.

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podaným návrhom došlým súdu dňa 28.09.2016 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 9.291,07 Eur, s úrokmami z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 9.119,96 Eur od 15.07.2015 do zaplatenia a trovy konania. Uviedol, že predmetná pohľadávka bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 29.09.2015 postúpená Slovenskou sporiteľňou, a.s., na žalobcu. Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 24.06.2009 zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému finančné prostriedky. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 9.291,07 Eur, ktorá pozostáva z istiny 6.652,74 Eur, riadneho úroku 2.467,22 Eur a úroku z omeškania 171,11 Eur. Podľa zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 7.000 eur, ktorý mal splácať v 120 mesačných splátkach po 121,01 Eur. Žalovaný porušil svoju povinnosť splácať úver, preto právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve žalovaného dňa 04.06.2015 písomne oznámil žalovanému, že vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru a žiada o okamžité splatenie úveru.

2. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom vo veci vydal dňa 23.02.2017 platobný rozkaz pod č. k. 10Csp/19/2016-34, ktorým vyhovel návrhu žalobcu v plnom rozsahu. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 06.06.2017 podal voči platobnému rozkazu odpor s návrhom, aby súd platobný rozkaz zrušil, vo veci nariadil pojednávanie a následne žalobu zamietol v celom rozsahu a žalovanej priznal náhradu trov konania, nakoľko Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 04.06.2015 nebolo žalovanej nikdy doručené, nikdy sa o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nedozvedela, nakoľko zásielku podľa dôkazov založených v súdnom spise neprevzala. Navyše, v konaní nebolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) boli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru (písomná výzva s upozornením na právo veriteľa od úverovej zmluvy odstúpiť). Navyše, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti uvádza porušenie určitého článku Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. (ďalej len „VOP“), ale tieto VOP nie sú prílohou žaloby a teda nie je možné posúdiť, či právny

predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) vôbec bol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Zároveň, oznámenie o postúpení pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) na žalobcu zo dňa 08.10.2015 nebolo žalovanej nikdy doručené. Vzhľadom na túto skutočnosť rozporujeme aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu pre podanie žaloby. 2. V prípade, ak súd Platobný rozkaz nezruší a žalobu nezamietne z dôvodu podľa bodu 1. vyššie, navrhujeme, aby súd Platobný rozkaz zrušil, vo veci nariadil pojednávanie a následne žalobu v časti EUR 6.245,30 zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania z dôvodu, že dohoda o odplate podľa úverovej zmluvy je neplatná z dôvodov uvedených nižšie v tomto bode. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 08.12.2016, sp. zn. 19Co/142/2016-328, IČS: XXXXXXXXXXXX potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov, ktorým Okresný súd Prešov uložil spoločnosti PROVIDENT FINANCIAL povinnosť zaplatiť spotrebiteľovi EUR 2.182,53, a to z dôvodu, že dohoda o odplate na základe zmlúv o spotrebiteľských úveroch a súvisiacich zmluvách medzi spoločnosťou PROVIDENT FINANCIAL ako veriteľom a spotrebiteľom bola neplatná (ďalej len "Rozsudok"). V kontexte vyššie uvedeného Rozsudku sa dovoľávame neplatnosť dohody o odplate (úroky, poplatky) podľa zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“) medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaná ako spotrebiteľ uhradila právnomu predchodcovi žalobcu (spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s.) ako veriteľovi spracovateľský poplatok vo výške EUR 189,17, t.j. 2,70% z istiny úveru (pričom tento poplatok bol hradený priamo z prostriedkov úveru, čo sa považuje za neprijateľnú obchodnú podmienku ako uvedieme nižšie) a mesačné poplatky za správu úveru vo výške 1,99 EUR, t.j. spolu 1,99 EUR * 120 = 238,80 EUR, t.j. 3,41% z istiny úveru. Spolu tak spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru predstavovali EUR 427,97, t.j. 6,11% z istiny úveru. Ako sme už uviedli vyššie, Rozsudkom Krajský súd v Prešove potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov, ktorým Okresný súd Prešov uložil spoločnosti PROVIDENT FINANCIAL povinnosť zaplatiť žalobcovi v danom konaní EUR 2.182, 53, a to z dôvodu, že dohoda o odplate na základe zmlúv o spotrebiteľských úveroch a súvisiacich zmluvách medzi spoločnosťou PROVIDENT FINANCIAL ako veriteľom a žalobcom ako spotrebiteľom v danom konaní bola neplatná, pričom daný Rozsudok bol vynesенý po tom, ako Súdny dvor Európskej únie vydal rozsudok vo veci C-42/15. Z odôvodnenia Rozsudku: "28. Súd prvej inštancie primárne skúmal, či jednotlivé zmluvy o úvere uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným spĺňajú požiadavky relevantných právnych predpisov v otázke ich obligatórných náležitostí (zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 129/2010 Z. z. Zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov). V tomto smere mal súd prvej inštancie za preukázané, že v každej úverovej zmluve, ktorá je predmetom tohto konania, absentuje jej povinná náležitosť v zmysle vyššie citovaných zákonov, čoho dôsledkom je záver o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. alebo § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd z uvedeného uvádza, že bezúčinný a bezpoplatkový môže byť len ten úver, ktorý obsahuje platné úroky a poplatky, čo však v danom prípade nie je splnené. Vzhľadom na skutočnosť, že súčasťou predmetných úverových zmlúv sú poplatky a úroky, ktoré ako celok predstavujú neakceptovateľné protiplnenie v celej ich výške, sú tieto neplatné, a preto ani niet priestoru sa zaoberať otázkou ich prípadnej bezúčinnosti a bezpoplatkovosti. Práve z tohto dôvodu by bolo nadbytočné podrobne sa zaoberať rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia, a.s., C-42/15, ECLI: EU:C:2016:842, v rámci ktorého sa Súdny dvor EÚ vysporiadáva s otázkou obligatórných náležitostí zmlúv o úvere uzatváraných v súlade so Smernicou 2008/48, konkrétne s čl. 10 ods. 2 písm. h), a tiež s bezúčinnosťou a bezpoplatkovosťou úverov, keďže tento by mal relevanciu jedine v prípade, že by príslušné zmluvy o úvere mali platné poplatky a úroky. Odvolací súd len na okraj poznamenáva, že zo spomínaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ skutočne vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50). V neposlednom rade si však musíme uvedomiť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor EÚ aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. 29. Zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 370840868 jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ za poskytnuté finančné prostriedky vo výške 300,- eur bol žalovanému povinný zaplatiť 258,- eur odmenu (43,20 eur predstavuje úrok, 60,30 eur administratívny poplatok, ktoré účelnosť je otázna a 154,50 eur za poskytnutie služby - „zabezpečenie splátok úveru“, ktorú si však spotrebiteľ nijakým spôsobom nevyžiadal, no musel sa podvoliť vôli žalovaného, keďže v opačnom prípade by mu úver poskytnutý nebol). Celková výška odmeny, ktorú žalovaný od spotrebiteľa za poskytnutie úveru požadoval dosahuje až neuveriteľných 86 %!!!. [Obdobne body 30. až 35. Rozsudku]. „38. Plnenie aké požaduje žalovaný (258,- eur) od spotrebiteľa za poskytnutie úveru vo výške 300,- eur v demokratickej spoločnosti nemôže obstať za

žiadnych okolností. Navyše plnenie, ktoré si spotrebiteľ žiadnym spôsobom nevyžiadal, a ktoré svojou konštrukciou cielene sleduje dosiahnutie neprimeranej odplaty za poskytnuté úverové služby. Jedná sa totiž o evidentne neprimerané a neproporcionálne protiplnenie, ktoré je navyše netransparentné, čo do obsahu a účelu. Ani konajúci súd nemôže nastavovať konštrukciu odplaty do prijateľnej podoby za situácie, že táto je ako celok neprijateľná. Uvedené potvrdil aj Súdny dvor EÚ, ktorý v rozsudku zo dňa 14.06.2012 vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino výslovne uviedol, že vnútroštátny súd nemôže zmeniť obsah nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom. Odvolací súd ďalej poukazuje na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v platnom znení, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Sporné poplatky (administratívny poplatok, poplatok za zabezpečenie splátok úveru) nie sú úrokmi, ale poplatkami, ktorým by v štandardných úverových vzťahoch mali korešpondovať náklady za plnenia skutočne vykonané v prospech spotrebiteľa, v jeho záujme a teda nepochybne, na skvalitnenie služby. Žalovaný sa spornými administratívnymi poplatkami snaží sledovať tzv. doplnkovú službu. Pri štandardnom úverovaní, by za určitých okolností, mohli tieto poplatky predstavovať tzv. vedľajšie cenové dojednanie. Doplnkové služby a vedľajšie plnenia nie sú hlavným predmetom zmluvy. Hlavným predmetom plnenia a hlavným cenovým dojednaním pri spotrebiteľskom úvere, je predovšetkým úver a úroky za úver. Pre právne posúdenie je zásadnou skutočnosť, že podstatou a hlavným cieľom zmluvy bolo získať úver. Ako je zrejmé z § 53 ods. 1 OZ, ten explicitne vylučuje zo súdneho prieskumu hlavný predmet plnenia a primeranosť jeho ceny. Nie teda poplatky, ktoré, ak by boli platné, tak by mohli predstavovať vedľajšie cenové dojednanie, ktoré však súdnemu prieskumu podliehať musia aj v súlade s požiadavkami komunitárneho práva so zreteľom na ochranu spotrebiteľa. Podľa ust. § 53 ods. 6 OZ „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Ak sa posudzované poplatky netýkajú hlavného predmetu plnenia, podliehajú posudzovaniu podľa generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 OZ, zo strany súdu. Súd by mal predbežne posúdiť, či cieľom spotrebiteľa bolo hlavne dohodnúť doplnkové služby a poplatky, alebo hlavným predmetom a cieľom zmluvy bolo dohodnúť úver za dohodnuté úroky. Táto špeciálna norma de lege lata bráni neprimeraným odplatám, a to bez ohľadu na povahu úveru zo spotrebiteľskej zmluvy. Je teda len na súdoch, do akej miery budú v spoločnosti tolerovať, vo svetle imperatívu dobrých mravov, cenu úveru vrátane vedľajších cenových dojednaní. V kontexte administratívneho poplatku odvolací súd poukazuje na aplikačnú prax súdov v SRN, ktoré bez pochybnosti označili porovnateľný administratívny poplatok, ako vedľajšie cenové dojednanie za neprijateľný, práve so zreteľom na jeho povahu (posudzovanie, či spotrebiteľ spĺňa podmienky pre úver) a podrobili ho súdnemu prieskumu podľa stabilizovanej nemeckej názorovej línie, ktorá považuje za neprijateľné, aby spotrebiteľ platil poplatky za plnenia, ktoré nie sú v skutočnosti v jeho záujme a ktoré slúžia naopak veriteľovi, (napr. administratívny poplatok za posúdenie podmienok na získanie úveru). V prípade, ak ide o také plnenie, ktoré je predsa len v záujme spotrebiteľa a nie je kryté už úrokmi, tak je neprijateľné, ak poplatok prevyšuje skutočné náklady za takéto plnenie (napr. poplatok za vystavenie kvitancie). Poznamenávame, že pri administratívnom poplatku, v rozsudku súdu SRN išlo o 2%, pre porovnanie s dvojciferným poplatkom obdobného významu zo strany žalovaného. Uvedené vyplýva z rozhodnutia Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010, ktorý ďalej konštatoval, že „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru bol bankou stanovený vo výške 2 % z výšky úveru, najmenej však 50 eur paušálne. Banka sledovala podľa vlastných vyjadrení v podstate úhradu úsilia vynaloženého pri spracovaní údajov v predzmluvnej fáze, túto obranu však súd odmietol a vyhodnotil jej konanie vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Spotrebiteľ nenavštívi banku z dôvodu poradenstva v otázke konkrétnej úrokovej sadzby alebo rady, či si na základe vlastnej finančnej situácie môže dovoliť úver, ale výhradne s cieľom zistiť, či a za akých mesačných splátok je banka vôbec ochotná mu ním požadovaný úver poskytnúť. Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru vyšší krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom

záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok, bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie. Aj z tohto dôvodu je zmluvná podmienka stanovujúca povinnosť platiť poplatok za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru neprijateľná a voči spotrebiteľom neúčinná. Súd doplnil, že zmluvná podmienka, je neprijateľná aj z dôvodu, že nie je pre spotrebiteľa jasná a zrozumiteľná - nie je z nej totiž zrejmé, či poplatok za spracovanie bude na spotrebiteľa dopadať iba v prípade, ak uzavrie zmluvu o úvere alebo aj v situácii, keď sa bude iba informovať ohľadom úverovej služby. Vyšší krajský súd potvrdil rozhodovacia líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spočítanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (bod 34. rozsudku).“ Netransparentnosť administratívneho poplatku súvisí najmä s absenciou konkrétneho protiplnenia (spotrebiteľovi nie je vôbec jasné, na aké konkrétne administratívne účely slúži daný poplatok a za aké služby vlastne platí). Odvolací súd si nevie predstaviť, ktorý administratívny úkon by bol akceptovateľný tak, aby jeho cena bola adekvátna a dal by sa odôvodniť odplatom vo výške 10 %, 15 % a v troch úverových zmluvách dokonca až 20 % z úveru. Navyše, už len samotná neurčitosť administratívneho poplatku postačuje na záver, že je neprijateľný. Za neurčitý poplatok je pritom možné opodstatnene považovať aj nekonkrétny poplatok a poplatok za neuzavretý a presne nevypočítaný okruh plnení. Odvolací súd komparatívne poukazuje na rakúsku právnu úpravu, ktorá explicitne upravuje neurčitú podmienku ako neprijateľnú (nepripustnú časť spotrebiteľskej zmluvy, § 6 ods. 3 Rakúsky Zákon o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd súčasne podotýka, že Občiansky zákonník vychádza v ustanovení § 53 ods. 1, 4 z príkladného výpočtu zmluvných podmienok („najmä“), ktorý je založený na transpozícii vzorového okruhu nekálnych podmienok v smernici. Vnútroštátny súd teda nemá právnu prekážku, vyhlásiť neurčitý administratívny poplatok za neprijateľný, jednak podľa právnej úpravy de lege lata, ako aj podľa skoršej právnej úpravy, účinnej od 01.04.2004, to je od účinnosti novely OZ, zákona č. 150/2004 Z. z., ktorá zaviedla generálnu klauzulu v § 53 ods. 1. Odvolací súd, v súvislosti s neprijateľnosťou administratívneho poplatku, komparatívne poukazuje na nemeckú názorovú líniu, ktorá má za to, že poplatok za vedľajšie cenové dojednanie je neprijateľný, ak nesleduje skutočné plnenie pre spotrebiteľa. Navyše, v danom prípade administratívny poplatok nie je fixný, ale je odvodený percentom od výšky poskytnutého úveru. V rozsudku Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010 sa konštatuje, že úkony spojené s prevereníím úverovej spôsobilosti na poskytnutie úveru a kontrakčná administrácia, sú v záujme banky a nie klienta. So zreteľom na uvedené, odvolací súd dáva do pozornosti ust. § 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého veriteľ nesmie sám alebo prostredníctvom tretej osoby ponúkať, vyžadovať, dojednávať, uzavierať, alebo sprostredkovať uzavretie vzájomne závislej zmluvy, ktorá súvisí so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a najmä ktorej predmetom je čo aj len sčasti plnenie, ktoré je veriteľ podľa zákona alebo v súlade s povinnosťou odbornej starostlivosti povinný poskytovať spotrebiteľovi aj bez uzavretia takejto zmluvy. Získanie spotrebiteľského úveru nemožno podmieniť uzavretím vzájomnej závislej zmluvy, s výnimkou poisťovnej zmluvy alebo zmluvy o zabezpečení záväzku spotrebiteľa ručením, zrážkami zo mzdy a z iných príjmov alebo záložným právom dojednaných za podmienok ustanovených zákonom, ak je to primerané vzhľadom na spotrebiteľský úver a okolnosti jeho poskytnutia. Odvolací súd si je vedomí toho, že neskoršiu právnu úpravu, účinnú od 23.12.2015, nemožno aplikovať na dané konanie. Táto však svedčí o ambíciách zákonodarcu dať takéto konanie mimo rámec zákona a jeho prípadné použitie úplne vylúčiť. Náklady vynaložené na úhradu splátky prostredníctvom poštovej poukážky, či prevodom z účtu sa vonkoncom nedajú porovnať s odplatom, ktorá predstavuje viac ako 50 % z úveru. K odvolacej námietke žalovaného, že ak súd prvej inštancie dospel k záveru o neplatnosti doplnkovej zmluvy, potom mohol rozhodnúť o vydaní bezdôvodného obohatenia z týchto zmlúv len v situácii, kedy by mu bolo známe, aká časť plnení žalobcu bola započítaná na túto službu, pričom takéto skutočnosti v konaní neboli preukázané, odvolací súd konštatuje, že pri závere o neplatnosti odplaty zmlúv, ktoré sú predmetom tohto konania platí, že nie sú platné žiadne nároky na ich základe, teda ani odplaty za zabezpečenie splátok úveru ako doplnkovej služby v celom rozsahu bez možnosti súdu modifikovať ich do prijateľnej podoby (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 14.06.2012 vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino). Nielen s poukazom na vyššie uvedené, ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Poplatky, spolu s úrokmi (cca 86%), ktoré

požaduje žalovaný od žalobcu ako spotrebiteľa, prevyšujú spoločensky akceptovateľnú výšku. Takéto konanie žalovaného je však už obchádzaním zákona v zmysle ust. § 39 OZ. V súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR sa neprimerané úroky považujú za odporujúce dobrým mravom. Podľa názorovej línie súdov SRN, sa za neprijateľný považuje taký poplatok, ktorý prevyšuje náklady spojené s vedľajším plnením/doplnkovou službou. Pre porovnanie odvolací súd poukazuje na právoplatné trestné rozsudky v ČR. Takáto ale aj nižšia výška už bola právoplatne trestnými rozsudkami kvalifikovaná ako úžerná, s právoplatne uloženými trestami. Najvyšší súd ČR za úžernú považoval cenu úveru 70% (5Tdo 1282/04), 66% (5Tdo 248/02), KS v Českých Budějoviach 13% mesačne (3To 904/09), pričom vo Švajčiarsku je najvyššia prípustná hranica úrokov 15%. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že záujem na vyššej kvalite života spotrebiteľov dotýkajúci sa širokých vrstiev obyvateľstva sa musí favorizovať pred dopadom rozsudku na dodávateľov používajúcich neprijateľné podmienky. Vlastne ani žiadny záujem na ochrane nepoctivého dodávateľa principiálne existovať nemôže. V tomto smere odvolací súd odkazuje na čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, čl. 38 Charty základných práv EÚ a judikatúru Súdneho dvora EU (najmä vo veci Pannon, Océano Grupo editoriale, Mostaza Claro, POHOTOVOST/ Korčkovská). Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, má odvolací súd za preukázané, že súd prvej inštancie správne rozhodol o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď v zmysle ust. § 39 OZ považoval predmetné právne úkony za neplatné v časti odplaty, z dôvodu ich rozporu s dobrými mravmi, pričom súčasne poukázal na ďalšiu závažnú skutočnosť, ktorá by zakladala absolútnu neplatnosť právneho úkonu v kontexte § 37 ods. 1 OZ. Rozpor s dobrými mravmi pritom odvolací súd vidí aj v zjavnej neprimeranosti odplaty za poskytnuté peňažné služby a v zámere obísť tak v demokratickej spoločnosti neadekvátnu odmenu. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd preto rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 2.182,53 eur podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil." Ďalej poukazujeme tiež na rozsudok Krajského súdu Prešov z 21. novembra 2012, sp. zn. 18Co 109/2011, v zmysle ktorého neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s "ratio legis" zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar.vl. 87/1995 Z. z.). Za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Neprijateľnú zmluvnú podmienku súd nemodifikuje. Nič by neodradzovalo nečestného dodávateľa od pokračovania v používaní neprijateľnej zmluvnej podmienky, keďže by súd zmenou zmluvnej podmienky vlastne udržiaval nečestnú obchodnú prax (porov. rozsudok Súdneho dvora vo veci C-618/10). Za neprijateľnú podmienku sa považuje aj ustanovenie úverovej zmluvy, ktoré veriteľovi umožňuje inkasovať prvú splátku a poplatok už pri poskytnutí úveru. Odvolací súd vyjadril tiež názor, že slovenská právna úprava výkonu záložného práva umožňujúca uspokojenie pohľadávky dodávateľa z majetku spotrebiteľa bez súdnej kontroly je v kolízii s princípom efektivity únijného práva a umožňuje obísť dôležitý prvok práva EÚ, ktorým je ex offio súdna kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok. V tomto zmysle sa zdá, že je tu ešte väčšie nebezpečenstvo ako pri neprijateľnej rozhodcovskej doložke, v rámci ktorej existuje predsa len kontrola zo strany exekučného súdu. V zmysle ust. § 186 ods. 1 C.s.p. "Skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú.". V zmysle ust. čl. 2 ods. 2 C.s.p. "Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.". V zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka "Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“)". V zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka písm. t) "Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa". V zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka písm. v) "Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný". V zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho

zákonníka "Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné." V zmysle ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka "V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší". V zmysle ust. § 566 Občianskeho zákonníka "pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak". Vzhľadom na závery Rozsudku, rozsudku Krajského súdu Prešov z 21. novembra 2012, sp. zn. 18Co 109/2011 a na vyššie uvedené právne normy je zrejmé, že dohoda o odplate podľa Zmluvy je neplatná. Slovenská sporiteľňa, a.s. podľa Zmluvy požadovala od žalovanej spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru. Tak, ako je uvedené aj v samotnom Rozsudku, je potrebné poukázať na aplikačnú prax súdov v SRN, ktoré bez pochybnosti označili porovnateľný administratívny poplatok, ako vedľajšie cenové dojednanie za neprijateľný, práve so zreteľom na jeho povahu (posudzovanie, či spotrebiteľ spĺňa podmienky pre úver) a podrobili ho súdnemu prieskumu podľa stabilizovanej nemeckej názorovej línie, ktorá považuje za neprijateľné, aby spotrebiteľ platil poplatky za plnenia, ktoré nie sú v skutočnosti v jeho záujme a ktoré slúžia naopak veriteľovi, (napr. administratívny poplatok za posúdenie podmienok na získanie úveru). Obdobne, žalovaný požaduje od žalobcu ako spotrebiteľa tzv. spracovateľský poplatok (aj keď nie je zrejmé, za spracovanie čoho) a poplatok za správu úveru (aj keď nie je zrejmé, čo je jeho obsahom). V žiadnom prípade teda žalobca neplatil poplatok za plnenie, ktoré bolo v jeho záujme. Naopak, tzv. spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru boli a sú výlučne v záujme žalobcu a žalovaná ako spotrebiteľ nezískava za neho žiadne reálne protiplnenie. Odmena za poskytnutý úver je totiž predmetom úrokov. Pri administratívnom poplatku v rozsudku súdu SRN išlo dokonca len o 2%, oveľa menej, ako je to v prípade Zmluvy, kde sú tieto administratívne poplatky dokopy vo výške 6,11%. Uvedené vyplýva z rozhodnutia Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010, ktorý ďalej konštatoval, že „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru bol bankou stanovený vo výške 2 % z výšky úveru, najmenej však 50 eur paušálne. Banka sledovala podľa vlastných vyjadrení v podstate úhradu úsilia vynaloženého pri spracovaní údajov v predzmluvnej fáze, túto obranu však súd odmietol a vyhodnotil jej konanie vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Spotrebiteľ nenavštívi banku z dôvodu poradenstva v otázke konkrétnej úrokovej sadzby alebo rady, či si na základe vlastnej finančnej situácie môže dovoliť úver, ale výhradne s cieľom zistiť, či a za akých mesačných splátok je banka vôbec ochotná mu ním požadovaný úver poskytnúť. Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru vyšší krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok, bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie. Aj z tohto dôvodu je zmluvná podmienka stanovujúca povinnosť platiť poplatok za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru neprijateľná a voči spotrebiteľom neúčinná. Súd doplnil, že zmluvná podmienka, je neprijateľná aj z dôvodu, že nie je pre spotrebiteľa jasná a zrozumiteľná - nie je z nej totiž zrejmé, či poplatok za spracovanie bude na spotrebiteľa dopadať iba v prípade, ak uzavrie zmluvu o úvere alebo aj v situácii, keď sa bude iba informovať ohľadom úverovej služby. Vyšší krajský súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (bod 34. rozsudku).“ Rovnako tiež v prípade Zmluvy, veriteľ sledoval výlučne vlastné záujmy a za tento poplatok neposkytol spotrebiteľovi žiadne protiplnenie. Žalovaná dôvodne a v dobrej viere očakávala, že banka jej poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo, rovnako tiež, že vedenie úveru bude zadarmo, nakoľko ako odplatu za úver platila dohodnuté úroky ako cenu peňazí, teda riadne protiplnenie za poskytnutú službu (úver). Zmluvná podmienka, je neprijateľná aj z dôvodu, že nie je pre spotrebiteľa jasná a zrozumiteľná - nie je z nej totiž zrejmé, či poplatok za spracovanie bude na spotrebiteľa dopadať iba v prípade, ak uzavrie zmluvu o úvere alebo aj v situácii, keď sa bude iba informovať ohľadom úverovej služby. Navyše, spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru sú neprijateľné aj z dôvodu ich neurčitosti. Za neurčitý poplatok je v zmysle rozhodovacej praxe možné opodstatnene považovať aj nekonkrétny poplatok a poplatok za neuzavretý a presne nevypočítaný okruh plnení. Spotrebiteľovi nie je zrejmé, aké reálne protiplnenie od veriteľa získal za tieto poplatky, a prečo ich cena nie je v úrokoch. Jedná sa tiež o evidentne neprimerané a neproporcionálne protiplnenie, ktoré je navyše netransparentné, čo do obsahu a účelu. Týmto poplatkom by v štandardných úverových vzťahoch mali korešpondovať

náklady za plnenia skutočne vykonané v prospech spotrebiteľa, v jeho záujme a teda nepochybne, na skvalitnenie služby. Veriteľ sa spornými spracovateľskými poplatkami a poplatkami za správu úveru snaží o tzv. vedľajšie cenové dojednanie popri hlavnom cenovom dojednaní. Vedľajšie plnenia nie sú hlavným predmetom zmluvy a ako také preto podliehajú súdnemu prieskumu. Hlavným predmetom plnenia a hlavným cenovým dojednaním pri spotrebiteľskom úvere, je predovšetkým úver a úroky za úver. Pre právne posúdenie je zásadnou skutočnosť, že podstatou a hlavným cieľom Zmluvy medzi bankou a žalovanou bolo získať úver. Ako je zrejmé z § 53 ods. 1 OZ, ten explicitne vylučuje zo súdneho prieskumu hlavný predmet plnenia a primeranosť jeho ceny. Nie teda poplatky, ktoré, ak by boli platné, tak by mohli predstavovať vedľajšie cenové dojednanie, ktoré však súdnemu prieskumu podliehať musia aj v súlade s požiadavkami komunitárneho práva so zreteľom na ochranu spotrebiteľa. Cieľom žalovanej ako spotrebiteľa nebolo dohodnúť poplatky za spracovanie žiadosti o úver a poplatok za jeho správu, ale hlavným motívom žalovanej a predmetom a cieľom Zmluvy bolo dohodnúť úver za dohodnuté úroky. V krátkosti si dovoľujeme vyjadriť sa tiež k tomu, prečo je správne poukázať aj na judikatúru iných členských štátov EÚ. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "Smernica") vo svojom článku 22 *expressis verbis* zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu, keď ustanovuje, že "Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice". Tzv. úplná harmonizácia spočíva v tom, že členské štáty pri implementácii Smernice nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Pokiaľ teda všetky členské štáty majú byť pri otázke spotrebiteľských úverov jednotné, je zrejmé, že musíme sledovať aj judikatúru iných, vyspelejších členských štátov tak, aby na trhu spotrebiteľských úverov a pri ochrane spotrebiteľa bola súdna prax a ochrana spotrebiteľa na jednotnej úrovni. Nakoľko je dohoda o odplate (úroky, poplatky) podľa Zmluvy neplatná, Žalovaná je povinná uhradiť podľa Zmluvy iba istinu úveru (spolu EUR 7.000,-). Žalovaná podľa Zmluvy k dnešnému dňu uhradila už EUR 3.954,23. Nakoľko Zmluva neuvádza, ako sa splátky priradujú na istinu a ako na úroky a dlžník neurčil inak, v zmysle ust. § 566 Občianskeho zákonníka sa túto suma započítala najprv na istinu úveru. Vzhľadom na túto skutočnosť je žalovaná povinná podľa Zmluvy uhradiť iba zvyšok istiny vo výške EUR 7.000 - EUR 3.954,23 = EUR 3.045,77. (Pre prípad, že súd by dospel k záveru, že z už žalovanej zaplatenej sumy EUR 3.954,23 bola na istinu poukázaná iba časť a zvyšná časť na úroky a poplatky, žalovaná týmto započítava svoju pohľadávku na vrátenie peňažnej časti zaplatenej na úrokoch a poplatkoch voči pohľadávke žalobcu na zaplatenie istiny, a teda istina, ktorú bude žalovaná povinná zaplatiť, bude opäť rovnaká = EUR 3.045,77). Vzhľadom na vyššie uvedené, v prípade, ak súd nezamietne žalobu podľa bodu 1. vyššie, navrhujeme, aby súd žalobu v časti EUR 6.245,30 zamietol a zaviazal žalobcu uhradiť žalovanej trovy konania, t.j. zaviazal žalovanú na úhradu EUR 3.045,77 a vo zvyšku žalobu zamietol, pričom žalovaná požaduje, aby súd vzhľadom na jej nepriaznivú finančnú situáciu (žalovanej jediný príjem je EUR 160,- mesačne z titulu invalidného dôchodku + občasné privyrobenie na brigádach) zaviazal žalovanú na úhradu v splátkach, a to maximálne vo výške EUR 100,- mesačne. V prípade, ak súd žalobu nezamietne v celku podľa bodu 1. a ani nebude považovať dohodu o odplate podľa Zmluvy za neplatnú podľa bodu 2., je potrebné úver podľa Zmluvy považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko: a) v Zmluve nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (náležitosť podľa ust. § 4 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzatvárania Zmluvy (ďalej len „Zákon“) (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/61/2015 zo dňa 28. 06. 2016, Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžo / 19 /2012 zo dňa 12.03.2013, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.02.2012, sp. zn. 3S/53/2011-43, Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 22.10.2014 sp. zn. 24Co/228/2014, Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. sz. 14Co/692/2015 zo dňa 31.05.2016, Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/127/2015 zo dňa 20. 04. 2015, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 1S/108/2011 zo dňa 16.01.2014, Rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25. 08. 2016, Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/396/2013 zo dňa 12.02.2014; Rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa sp. zn. 19Co/594/2015 zo dňa 25. 08. 2016 a desiatky rozsudkov krajských súdov a stovky rozsudkov okresných súdov). Okrem toho, že v Zmluve nie je uvedené členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov vo forme splátkového kalendára, je informácia o výške splátky uvedená zmätočne, nakoľko Zmluva hovorí o výške splátky istiny a to vo výške EUR 121,01, a to mesačne k 20. dňu v mesiaci, pričom podľa formuláru o zmluvných podmienkach Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bod 2., písm. c) sú splátky istiny k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť úrokov mesačne, v posledný deň kalendárneho mesiaca. Zo Zmluvy ale potom nie je jasné, že pokiaľ sa istina platí vo výške EUR 121,01, v akej výške sa platia mesačne úroky. Navyše, údaj o výške splátky istiny nesedí, pretože $EUR 121,01 * 120 = 14521,20$, čo je ďaleko

nad rámec dohodnutej istiny vo výške EUR 7.000,-. Údaj je preto zmätočný, môže dokonca zakladať neplatnosť pre neurčitosť a pre spotrebiteľa je jednoznačne neprehľadný, a b) v Zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkových nákladoch spojených s úverom, nakoľko v Zmluve je uvedená výška EUR 7.733,92, avšak podľa Zmluvy mala žalovaná uhradiť EUR 121,01 * 120 = EUR 14.521,20 (splátky), ďalej EUR 1,99 * 120 = EUR 238,80 (poplatok za správu úveru) a EUR 189,17 (spracovateľský poplatok), teda spolu EUR 14.949,17, čo po odpočítaní istiny v skutočnosti predstavuje EUR 7.949,17, pričom v zmluve je uvedený údaj EUR 7.733,92 (náležitosť podľa ust. § 4 písm. j) Zákona). Žalovaná podľa Zmluvy k dnešnému dňu uhradila EUR 3.954,23. Vzhľadom na skutočnosť, že úver sa podľa Zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaná je povinná podľa Zmluvy uhradiť iba rozdiel medzi istinou úveru (EUR 7.000,-) a doteraz žalovanou uhradenou sumou podľa Zmluvy (EUR 3.954,23), t.j. EUR 3.045,77. (Pre prípad, že súd by dospel k záveru, že z už žalovanou zaplatenej sumy EUR 3.954,23 bola na istinu poukázaná iba časť a zvyšná časť na úroky a poplatky, žalovaná týmto započítava svoju pohľadávku na vrátenie peňažnej časti zaplatenej na úrokoch a poplatkoch voči pohľadávke žalobcu na zaplatenie istiny, a teda istina, ktorú bude žalovaná povinná zaplatiť, bude opäť rovnaká = EUR 3.045,77). Vzhľadom na vyššie uvedené, v prípade, ak súd nezamietne žalobu podľa bodu 1. vyššie a nebude považovať dohodu o odpate podľa Zmluvy za neplatnú podľa bodu 2. vyššie, navrhujeme, aby súd vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa Zmluvy v časti EUR 6.245,30 zamietol a zaviazal žalobcu uhradiť žalovanej trovy konania, t.j. zaviazal žalovanú na úhradu EUR 3.045,77 a vo zvyšku žalobu zamietol, pričom žalovaná požaduje, aby súd vzhľadom na jej nepriaznivú finančnú situáciu zaviazal žalovanú na úhradu v splátkach, a to maximálne vo výške EUR 100,- mesačne.

3. Súd uznesením č.k. 10Csp/19/2016-73 zo dňa 26.07.2017 platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 10Csp/19/2016-34 zo dňa 23.02.2017 podľa § 267 ods. 3 C.s.p. zrušil.

4. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 20.09.2017 uviedol, že žalobca sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi žalovaného uvádzanými v odôvodnení podaného odporu. Žalobca je toho názoru, že v konaní naplnil všetky zákonné predpoklady domáhať sa zaplatenia finančnej sumy v zmysle podanej žaloby. Na základe tvrdených skutočností zo strany žalovaného je nevyhnutným predpokladom platného postúpenia pohľadávky tá skutočnosť, že potom ako je dlžník v omeškaní viac ako 90 dní banka vyzve dlžníka k úhrade dlžnej sumy, pričom následne je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu. Podľa názoru protistrany, nakoľko žalovaný neprevzal relevantné zásielky žalobou nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Žalobca sa nestotožňuje so skutkovým záverom žalovaného o tom, že v konaní nepredložil relevantné potvrdenia o doručení listín (výzvy pred zosplatením, ako aj samotného zosplatenia úveru) vo vzťahu k žalovanému. Právny predchodca žalobcu pri zasielaní uvedených listín vychádzal z dostupných identifikačných údajov žalovaného, pričom v zmysle uvedeného nemôže na žalobcu prechádzať riziko možného nedoručenia zásielok ak vykonal kroky smerujúce k doručeniu, avšak v dôsledku zavinenia žalovaného nemohli byť zásielky doručené. Túto skutočnosť potvrdzuje aj údaj na doručenkách, kde sa uvádza, že zásielky neboli prevzaté v odbernej lehote. Tak ako právny predchodca žalobcu, rovnako tak aj žalovaný je povinný pri plnení si svojich záväzkov postupovať tak, aby jeho konanie nespôsobovalo veriteľovi škodu. Nakoľko žalovaný nenahlásil relevantným spôsobom zmenu trvalého pobytu, resp. zmenu korešpondenčnej adresy, právny predchodca žalobcu zasielal zásielky na posledne známe adresy žalovaného. Je nesporné, že v konaní žalobca predložil doklady spojené s uvedenými listinami. Žalobca je toho názoru, že predložené doklady potvrdzujúce snahu právneho predchodcu žalobcu o doručenie uvádzaných zásielok, bez akýchkoľvek pochybností preukazujú jeho aktívne konanie smerujúce k naplneniu zákonných predpokladov spojených s postúpením pohľadávky. Vo vzťahu k neplatnému postúpeniu pohľadávky žalobca poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 z 03.07.2008, v ktorom je zdôraznené, že základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská, hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, nie zásadou. Nie je ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 Ústavy SR, ak je taká prax, že všeobecné súdy preferujú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy. Žalobca je toho názoru, že pri výklade zákonných ustanovení nie je možné opierať rozhodnutia len o gramatický výklad, ale je nutné pri rozhodovaní zohľadňovať aj výklad teleologický, teda výklad v zmysle účelu zákonného príkazu, resp. zákazu. Žalobca týmto uvádza, že pokiaľ ide o splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 poukazujeme na ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách : „Banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej

republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytovanie informácií od banky či pobočky zahraničnej banky, na predkladanie podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie inej komunikácie s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku: týmto nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchýlku úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Pokiaľ si zmluvné strany dohody vymienili vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky úpravu odlišnú od zákonného ustanovenia, takáto dohoda je podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách prípustná. Žalobca je taktiež toho názoru, že zákonné ustanovenia je nutné vykladať jednak v zmysle zásad, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky a jeho jednotlivé právne predpisy. Žalobca preukázal dostupnými listinnými dôkazmi, že žalovaný bol v omeškaní viac ako 90 dní, v omeškaní, ktoré začalo a následne plynulo a trvá aj po doručení relevantných písomností žalovanému. Žalovaný vo svojom odpore právne korektným spôsobom taktiež neobjasnil aké skutočnosti ho viedli k tomu, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách považoval za predpoklad zákonných podmienok pre platné postupovanie pohľadávok. Dôvodová správa k zákonu o bankách uvádza, že ustanovením §92 ods. 1 - 7 sa upravujú len prípady prelomenia bankového tajomstva. V tejto súvislosti poukazujeme na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/20/2016 zo dňa 02.05.2017 ako aj sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr/3/2017 zo dňa 25.05.2017, v ktorých sa odvolací súd vysporiadal s otázkou platnosti postúpenia pohľadávok banky na nebankovú spoločnosť. Žalovaný v podanom odpore poukazuje aj na tú skutočnosť že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu došlo v zmysle ustanovení VOP, kde žalovaný považuje uvedené dojednanie za neplatné. Žalobca v tejto súvislosti odkazuje na čl. I bod 7 uzatvorenej úverovej zmluvy, v zmysle ktorého je banka v prípade akéhokoľvek porušenia zmluvných povinností okrem iného aj vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Uvedené zmluvné dojednanie (ktoré je súčasťou textu úverovej zmluvy, s ktorou bol žalovaný oboznámený a vlastnoručne ju podpísal) tak vytvára právny základ pre možnosť banky zosplatiť úver v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalovaným, pričom ustanovenia VOP toto právo dopĺňajú a konkretizujú. Žalobca na základe uvádzaných skutočností považuje proces postúpenia pohľadávky za platný, neodporujúci zákonným ustanoveniam a výkladovým pravidlám zákonov. Vo vzťahu k preukázaniu náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. 1) zákona č. 129/2010 Z.z. odkazujeme okresný súd na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C - 42 / 15 , kde sa uvádza , že Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Žalobca je toho názoru, že s poukazom na vyššie citovaný rozsudok zmluva spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti a žalobca tak zotrúva na podanej žalobe v celom rozsahu. V neposlednom rade je žalobca toho názoru, že vzhľadom na popisovaný psychický stav žalovaného s poklesom intelektuálnych schopností, je v konaní potrebné a nevyhnutné skúmať aj platnosť právneho úkonu, a to udelenia plnomocenstva zo strany žalovaného svojmu právnenému zástupcovi, nakoľko zo skutkových tvrdení predchádzajúcich odpusteniu zmeškania lehoty sa javí takýto právny úkon ako neplatný v zmysle ustanovení OZ.

5. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 24.01.2018 uviedol, že dňa 24.06.2009 žalovaná ako dlžník a T. T., D..T., so sídlom: B. XX, P. XXX XX, IČO: XX XXX XXX, zapísanej v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, odd. Sa, vložka č.: 601/B (ďalej len „Banka“) ako veriteľ, uzavreli spotrebiteľskú zmluvu označenú ako Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorá je založená v súdnom spise. Splatnosť splátok bola dohodnutá k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci, počet splátok 120, konečná splatnosť 20.06.2019. Listom zo dňa 14.05.2015 (ďalej len „Upozornenie Banky“) Banka oznámila žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky Banky vo výške EUR 3.643,57 (ďalej len „Pohľadávka Banky“) a upozornila ho, že v prípade jej nezaplatenia je Banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru podľa Zmluvy. Upozornenie Banky sa nedostalo do dispozície žalovaného. Listom zo dňa 04.06.2015 Banka vyhlásila predčasnú splatnosť spotrebiteľského

úveru (ďalej len „Oznámenie Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti“) a od žalovaného požadovala zaplatiť EUR 9.196,93. Do dispozície žalovanej sa toto Oznámenie Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti nedostalo. Z Oznámenia Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti vyplýva, že Banka pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, nakoľko nastal prípad porušenia podľa bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a Splátkové úvery Banky účinných od 1.1.2015 (ďalej len „OP účinné od 1.1.2015“). Zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá bola údajne uzavretá dňa 29.09.2015 - ako to vyplýva z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 24.6.2009, Banka postúpila pohľadávku zo Zmluvy na žalobcu (ďalej len „Oznámenie o postúpení pohľadávky“). Navrhujeme, aby súd žalobu zamietol, nakoľko: a) vyhlásenie mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru je v rozpore so zákonom a teda neplatné, b) súd priznal žalobcovi právo, hoci nie je splnená podmienka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (§ 92 ods. 8 Zákona o bankách). Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru podľa Zmluvy je neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a to pre rozpor s: 1. ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a 2. ust. § 565 Občianskeho zákonníka. V zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného v čase vykonania Upozornenia Banky platilo: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ Ako uvádza JUDr. Ing. Milan Budjač, PhD. pri výklade ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka „možno považovať za pozitívne, že zákonodarca opustil počet splátok, s ktorými má byť spotrebiteľ v omeškaní [pozn. autora: na rozdiel od obchodno-právnej úpravy], a podmienku koncipoval vzhľadom na konkrétnu lehotu a plynutie času od omeškania so splátkou. Ak zákon vymedzuje podmienku omeškania splátky spotrebiteľa, myslí tým omeškanie v poradí prvej splátky za predpokladu, že táto nebude spotrebiteľom uhradená. Vzhľadom na povahu dikcie treba podľa našej mienky odsek 8 [pozn.: v súčasnosti už odseku 9] vykladať spôsobom, že dodatočné uhradenie omeškanej splátky spotrebiteľom oneskorene konzumuje právo dodávateľa na jednorazové zosplatenie pohľadávky. Tento právny záver možno odobriť aj vzhľadom na dikciu § 565 OZ, ktorá rovnako časovo limituje právo dodávateľa vykonať jednorazové zosplatenie pohľadávky. Keďže ustanovenie odseku 8 [pozn.: v súčasnosti už odseku 9] malo predstavovať výhodnejší právny režim oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa odseku 8 [pozn.: v súčasnosti už odseku 9] môže dodávateľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť a len za predpokladu, že omeškanie (s prvou) splátkou trvá. Ak uvádzame prvú splátku máme tým na mysli aj každú ďalšiu splátku, ktorá bude vnímaná ako prvá omeškaná splátka, napríklad v prípade, ak sa spotrebiteľ omešká s tromi po sebe idúcimi splátkami, rozhodujúca bude v poradí prvá omeškaná splátka.“ JUDr. Ing. Milan Budjač, PhD. k výkladu ust. 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ďalej uvádza, že, „Upozornením má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejme jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu odseku 8 [pozn.: v súčasnosti už odseku 9], a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ a v súlade s odsekom 8 [pozn.: v súčasnosti už odseku 9] § 53 OZ. Netreba pritom zabúdať na skutočnosť, že zákonom požadovaný úkon dodávateľa po splnení kumulatívnych podmienok predstavuje hmotnoprávny jednostranný adresovaný právny úkon, ktorý musí predovšetkým spĺňať zákonné znaky, náležitosti a podmienky bezvadnosti právneho úkonu. Úkon dodávateľa musí spĺňať podmienky jasnosti, určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu a jeho forma musí korešpondovať s formou právneho úkonu, ktorým sa zakladal spotrebiteľský záväzok. Inými slovami povedané, z nášho pohľadu sa prihovárime vždy za zachovanie písomnej formy právneho úkonu. Iba všeobecne upozorňujeme na skutočnosť, že ak jednostranné predčasné zosplatenie pohľadávky nebude spĺňať náležitosti právneho úkonu, bude trpieť vadami podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch, nebude vychádzať zo splnenia zákonných podmienok ustanovených v odseku 8 [pozn.: v súčasnosti už odseku 9] alebo nebude doručené do sféry dispozície jeho adresáta, nikdy nevyvolá zamýšľané právne účinky a dodávateľ svojím konaním založí protiprávny stav, proti ktorému bude svedčiť súdna ochrana spotrebiteľa. Keďže predčasné zosplatenie pohľadávky dodávateľom je jednostranný adresovaný hmotnoprávnym úkonom, je nevyhnutné, aby tento obsahoval aj jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie jeho urobenia smerom k právnemu postaveniu spotrebiteľa a trvanie spotrebiteľského záväzku. Akýkoľvek úkon, ktorým je dotknutý spotrebiteľský záväzok a ktorý sa týka práv a povinností spotrebiteľa, musí byť aj náležite odôvodnený. Požiadavka odôvodnenia je daná práve titulom, aby sa spotrebiteľ nielen adekvátne oboznámil s dôvodmi konania na strane dodávateľa, ale aby sa mohol vo vzťahu k jednostrannej zmene zmluvných pomerov aj adekvátne brániť. Požiadavka na odôvodnenie jednostranného konania dodávateľa, ktoré napĺňa znaky jednostrannej zmeny zmluvných podmienok, plynie aj z ostatnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, konkrétne z rozsudku vo veci C-92/11,

RWE Vertrieb AG v. Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen EV, a rovnako z rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-359/11 a C-400/11, Alexandra Schulz v. Technische Werke Schussental GmbH und Co. KG a Josef Egbringhoff v. Stadtwerke Ahaus GmbH. Medzi uvedenými situáciami vidíme nevyhnutnú analógiu, ktorú medzičasom z hľadiska nevyhnutnosti odôvodnenia vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky potvrdzuje aj súdna prax.“ Zo zákonnej textácie „najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky“, ako aj zo záverov vyššie citovanej odbornej literatúry a z podstaty veci, že spotrebiteľ sa po upozornení veriteľa na možnosť predčasného zosplatenia spotrebiteľského úveru má možnosť brániť, a to tak, že zaplatení konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškani viac ako 3 mesiace, vyplýva, že veriteľ musí v takomto upozornení jasne uviesť, s ktorou konkrétnou splátkou je spotrebiteľ v omeškani. Takéto konkrétne vymedzenie tejto nesplnenej povinnosti následne musí byť tiež uvedené v právnom úkone, ktorým veriteľ vyhlasuje predčasnú splatnosť. Ani Upozornenie Banky, ani Oznámenie Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti tieto zákonné náležitosti nespĺňajú. Z Upozornenia Banky nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou Zmluvy bol žalovaný v omeškani a ktorú konkrétnu splátku Banka požadovala od žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť tak, aby predišiel vyhláseniu predčasnej splatnosti. V Upozornení Banky je uvedené, že žalovaný ako spotrebiteľ dlhuje Banke sumu vo výške 3.643,57 EUR. Takýto právny úkon je neurčitý, nakoľko nie je možné identifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou mal byť žalovaný v omeškani. Banka tak neumožnila žalovanému sa riadne brániť, nakoľko zabráneniu vyhlásenia predčasnej splatnosti Banka podmieňovala zaplatením viac ako jednej splátky, čo je v rozpore s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Navyše, tento právny úkon je ďalej neurčitý aj z dôvodu, že z tohto právneho úkonu nie je ani možné určiť, či bol spotrebiteľ vôbec v omeškani s nejakou splátkou po dobu 3 mesiacov, alebo nie a súd to nemá pre nedostatok vymedzenia tejto náležitosti v Upozornení Banky ako posúdiť. V Oznámení Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti dokonca nie je uvedené vôbec, s plnením ktorej konkrétnej povinnosti je žalovaný v omeškani a tento právny úkon neobsahuje jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie jeho urobenia smerom k právnomu postaveniu spotrebiteľa a trvaniu spotrebiteľského záväzku. Žalobca tak konal v rozpore s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a teda vyhlásenie predčasnej splatnosti je pre rozpor so zákonom neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. V zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka účinného aj v čase uzavretia Zmluvy platilo: „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ Upozornením Banky Listom zo dňa 14.05.2015 Banka oznámila žalovanému, že je v omeškani so splácaním Pohľadávky Banky a upozornila ho, že v prípade jej nezaplatenia vyhlás je Banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru podľa Zmluvy. Oznámením Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti zo dňa 04.06.2015 Banka vyhlásila predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru. V zmysle citovaného ust. § 565 Občianskeho zákonníka, v spojení s už citovaným § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre nezaplatenie niektorej splátky mohla Banka vyhlásiť predčasnú splatnosť, ak: a) bol žalovaný v omeškani viac ako 3 mesiace so zaplatením tejto konkrétnej splátky, b) ak ich Banka upozornila na túto skutočnosť v lehote nie kratšej ako 15 dní, a c) len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Nie je zrejme, s ktorou splátkou mal byť žalovaný v omeškani po dobu 3 mesiace. Hypoteticky ale predpokladajme, že ku dňu Upozornenia Banky (List Banky zo dňa 14.05.2015) bol žalovaný skutočne v omeškani s nejakou splátkou po dobu 3 mesiacov. Posledná splátka, ktorá to mohla matematicky byť, teda musela byť splátka splatná 20.01.2015. 3 mesiace omeškania nastali dňa 20.04.2015. Najbližšia splátka splatná od uplynutia tretieho mesiaca s omeškani splátky bola splatná dňa 20.05.2015 - len do splatnosti tejto splátky mohla Banka upozorniť žalovaného s 15-dňovou lehotou v zmysle ust. § 53 ods. 9 a zároveň vyhlásiť predčasnú splatnosť v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Banka však pristúpila k vyhláseniu predčasnej splatnosti až listom zo dňa 04.06.2015, pričom v zmysle Zmluvy medzitým nastala splatnosť splátky splatnej dňa 20.5.2015. Je zrejme, že vyhlásenie predčasnej splatnosti teda bolo v rozpore so Zákonom, a ako také je teda v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Žalobca v tomto konaní nie je aktívne vecne legitimovaný, a to pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom rozpor nastal až v dvoch prípadoch: 1. neexistencia výzvy Banky na zaplatenie jej pohľadávky, 2. ak by sa aj preukázala existencia výzvy Banky na zaplatenie jej pohľadávky, nemožnosť preskúmania z predložených dôkazov, či uplynulo 90 dní medzi doručením výzvy do dispozície žalovaného a uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Bankou a žalobcom. V zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe,

a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; ...". Žalobca v konaní tvrdí, že takouto výzvou je Oznámenie Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti zo dňa 04.06.2015. S takýmto právnym názorom sa však nie je možné stotožniť, nakoľko ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá, že nastala splatnosť určitej pohľadávky banky, banka následne vyzvala dlžníka na jej úhradu a od výzvy uplynulo omeškanie viac ako 90 kalendárnych dní. Bez hlbšej právnej analýzy je zrejmé, že ust. § 92 ods. 8 vyžaduje, aby boli žalovaní v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní a zároveň, aby Banka písomne vyzvala žalovaných na splnenie svojho záväzku, s ktorým boli žalovaní v omeškaní. Žalobca nepredložil v konaní žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že Banka vyzvala žalovaných k tomu, aby splnili svoj záväzok, s ktorým mali byť v omeškaní. Oznámenie Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti je právny úkon Banky, ktorým Banka vyhlásila celý zvyšok úveru, ktorý mal byť pôvodne v zmysle Zmluvy zaplatený v splátkach splatných mesačne do roku 2019, za okamžite splatný. Tento právny úkon Banky - Oznámenie Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti - je právny úkon, ktorý sa deň po tom, čo sa dostal do dispozície žalovaného (ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka) kedy sa pohľadávka Banky stala prvý krát splatnou a kedy vznikla nová právna povinnosť žalovaného - vrátiť banke celý dlh naraz. Takýto právny úkon však nemôže byť subsumovaný pod výzvu banky na splatenie (existujúceho) dlhu, s ktorým má byť klient v omeškaní, podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Vyhlásením predčasnej splatnosti zo strany veriteľa v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka totiž zmluva o spotrebiteľskom úvere zaniká [táto úprava je systematicky zaradená v ôsmej časti (záväzkové právo) druhej hlavy (bez nadpisu) šiestom oddiele (Zánik záväzkov) Občianskeho zákonníka]. Zanikajú všetky práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zaniká tak aj povinnosť spotrebiteľa splácať veriteľovi poskytnutý spotrebiteľský úver v dohodnutých splátkach a platiť mu z poskytnutej istiny ďalšie (riadne, v zaniknutej zmluve dohodnuté) úroky. Zo zákona (§ 565 Občianskeho zákonníka) však spotrebiteľovi vzniká voči veriteľovi nová povinnosť - „zaplatiť celú pohľadávku“, teda povinnosť zaplatiť veriteľovi nesplatenú istinu a splatné úroky, výška ktorých sa ku dňu účinnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti zo strany veriteľa zafixuje. „Zákon pritom otázku splatnosti zvyšku pohľadávky po strate výhody splátok osobitne nerieši. Je preto nevyhnutné aplikovať § 563 OZ a túto pohľadávku považovať za jednorazovo splatnú ako celok odo dňa nasledujúceho po žiadosti veriteľa, pokiaľ sa účastníci nedohodnú inak“. V zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.“ V zmysle ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“ Povinnosť spotrebiteľa zaplatiť veriteľovi „celú pohľadávku“ teda vzniká spotrebiteľovi deň nasledujúci po dni, kedy sa perfektný právny úkon veriteľa - vyhlásenie predčasnej splatnosti zo strany veriteľa - dostal do dispozície spotrebiteľa. Z tohto dôvodu nemôže byť výzvou podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách Oznámenie Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti, keďže k tomuto dňu ani žalovaný nebol v omeškaní so splatením celého úveru. Ad 2. ak by sa aj preukázala existencia výzvy Banky na zaplatenie jej pohľadávky, nie je možné z predložených dôkazov preskúmať, či skutočne uplynulo 90 dní medzi dorúčením „výzvy“ do dispozície žalovaného a uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Bankou a žalobcom Len na okraj, z teoreticko-právneho vymedzenia, si dovoľujeme ďalej uviesť, že ak by aj súd považoval za „výzvu“ v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách Oznámenie Banky o vyhlásení predčasnej splatnosti, nie je možné preskúmať, či medzi touto „výzvou“ a uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávok uplynulo 90 dní požadovaných pre platné postúpenie ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko Žalobca do konania nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávok, od ktorej odvodzuje svoju aktívnu legitimáciu. Žalobca sa odvoláva iba na Oznámenie o postúpení pohľadávky, kde je uvedené, že táto zmluva o postúpení pohľadávky mala byť údajne uzavretá dňa 29.09.2015. Je to jednostranné tvrdenie žalobcu, ktoré rozporujeme. Z tohto dôvodu je nepreskúmateľné, či došlo k uplynutiu 90 dní medzi a teda žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitimácie. V prípade, ak súd žalobu nezamietne z dôvodov uvedených v odpore a v bode II. vyššie, navrhujeme, aby súd žalobu zamietol v časti EUR 6.245,30, nakoľko: 1. dohoda o odplate podľa Zmluvy je neplatná, a to z dôvodov uvedených v odpore, a 2. ak súd bude dohodu o odplate podľa Zmluvy považovať za platnú, spotrebiteľský úver poskytnutý Zmluvou sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko: a) v Zmluve nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (náležitosť podľa ust. § 4 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzatvárania Zmluvy (ďalej len „Zákon“)), b) v Zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkových nákladoch spojených s úverom (náležitosť podľa ust. § 4 písm. j) Zákona), a c) v Zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru (náležitosť podľa ust. § 4 písm. e) Zákona). Zákon nie je výsledkom implementácie Smernice 2008/48 a teda Rozsudok súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, ktorý vykladá práve Smernicu 2008/48 by sa na tento prejednávaný prípad vzťahovať.

Napriek tomu, dovoľujeme si k tejto problematike uviesť, že splátky spotrebiteľského úveru nie sú v Zmluve rozčlenené na splátky istiny, úrokov a poplatkov, čím sa v zmysle konštantnej judikatúry úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyššie uvedený záver je potrebné prijať napriek Rozsudku súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, nakoľko priamy účinok Smernice nie je možný (nakoľko sa jedná o právne vzťahy horizontálne, teda medzi jednotlivcami) a eurokonformný výklad ust. 4 písm. i), ani ust. § 9 ods. 2 písm. j) neskôr účinného Zákona č. 129/2010 Z. z. (teda nepriamy účinok Smernice) nie je možný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade vnútroštátne právo - Zákon, nad rámec smernice zakotvuje prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákomom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vyššie uvedené potvrdzuje aj súdna prax po prijatí predmetného Rozsudku Súdneho dvora EÚ: Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 9.11.2016, sp. zn. 21 Co/104/2016, Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.10.2017, sp. zn. 27 Co/136/2017, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.09.2017 sp. zn. 3Co/345/2016, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. 09. 2017 sp. zn. 7Co/158/2017, Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.07.2017 sp. zn. 7Co/53/2017, Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.05.2017 sp. zn. 23Co/815/2015. Zároveň, slovenský zákonodarca pristúpil k novelizácii predmetného ustanovenia Zákona a to zákonom č. 279/2017 Z. z. a to tak, že s účinnosťou od 1.5.2018 v ust. § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a". Z dôvodovej správy k tejto novele Zákona vyplýva, že dôvody na takúto zmenu Zákona sú nasledovné: „Legislatívno-technická úprava v nadväznosti Una zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") aj v spojitosti s úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ods. 2. Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené

v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57 predmetného rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58 rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií. Veriteľ môže do zmluvy uviesť aj ďalšiu informáciu, napr. odplatu pre daný spotrebiteľský úver.“. Samotný slovenský zákonodarca teda pristúpil k novelizácii sporného ustanovenia, a to výlučne z dôvodu, že toto ustanovenie je v rozpore so Smernicou. U Ak samotný zákonodarca ustálil, že Zákon je v rozpore so Smernicou, je teda zrejmé, že eurokonformný výklad Zákona (t.j. nepriamy účinok Smernice) nie je možný, nakoľko výklad Zákona by bol contra legem. Ako sme uviedli v odpore (a k čomu sa žalobca nevyjadril), v Zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkových nákladoch spojených s úverom, nakoľko v Zmluve je uvedená výška EUR 7.733,92, avšak podľa Zmluvy mala žalovaná uhradiť EUR 121,01 * 120 = EUR 14.521,20 (splátky), ďalej EUR 1,99 * 120 = EUR 238,80 (poplatok za správu úveru) a EUR 189,17 (spracovateľský poplatok), teda spolu EUR 14.949,17, čo po odpočítaní istiny v skutočnosti predstavuje EUR 7.949,17, pričom v zmluve je uvedený údaj EUR 7.733,92 (náležitosť podľa ust. § 4 písm. j) Zákona). Vzhľadom na dôvody uvedené vyššie navrhujeme, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodov uvedených v bode II. vyššie. Ak súd žalobu z tam uvedených dôvodov vcelku nezamietne, navrhujeme, aby súd žalobu zamietol v časti EUR 6.245,30, a to z dôvodov uvedených v časti III. vyššie, pričom žalovaný požaduje, aby súd vzhľadom na jej nepriaznivú finančnú situáciu zaviazal žalovanú na úhradu v splátkach, a to maximálne vo výške EUR 100,- mesačne. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov konania, a to k rukám jeho právneho zástupcu.

6. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 15.03.2018 uviedol, že žalobca sa v plnom rozsahu pridrižiava skutočnosťí uvádzaných v podanom vyjadrení k odporu žalovaného. Žalobca je toho názoru, že v konaní predložil relevantné listiny spojené s preukázaním aktívnej legitímácie v konaní a rovnako sa nestotožňuje s názorom protistrany, že jeho nárok je premlčaný. Žalobca je toho názoru, že v konaní nedošlo k premlčaniu jeho nároku a tento bol uplatnený v rámci plynutia zákonnej 3-ročnej premlčacej doby pre uplatnenie práva. Žalobca vychádza z tej skutočnosti, že podľa jeho názoru premlčanie dlhu, ktorý bol zosplatnený v súlade s právnymi predpismi nemožno počítať od splatnosti prvej nezaplatenej splátky. Rozhodujúcou pre posúdenie premlčania dlhu je splatnosť tej splátky, ktorá vyvolala zročnosť celého dlhu. Uvedenému svedčí aj právny názor JUDr. F. Sedlačka Phd. podľa ktorého: "V dôsledku doručenia dôvodnej žiadosti veriteľa o splatenie celej pohľadávky, nastáva strata výhody splátok a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť jednorazovo celý zvyšok dlhu. Ak dlžník svoju povinnosť nesplní, dostáva sa do omeškania a veriteľ je oprávnený vymáhať celý zostatok nesplateného dlhu žalobou. Premlčacia doba vo vzťahu ku celej neuspokojenej pohľadávke začne plynúť od splatnosti nesplnenej splátky, pre ktorú nastala strata výhody splátok." Žalobca si v tejto súvislosti dovoľuje odcitovať ustanovenia zmluvy ako aj právnych predpisov, ktoré majú dopad na právne posúdenie prejednávaneho sporu. V prvom rade žalobca poukazuje na ustanovenie zmluvných podmienok, kde sa v čl. 1 bod 7 uvádza, že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky v prípade ak úver nie je splácaný riadne a včas. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka uvádza: „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že platné právne predpisy neobsahujú ustanovenie, ktoré by viazalo možnosť zosplatnenia dlhu na konkrétnu splátku (t. j. na prvú nesplatenú). Z gramatického výkladu citovaných ustanovení vyplýva, že žalobca má oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu pre nesplnenie niektorej splátky. Žalobca ako veriteľ má tak právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie ktorejkoľvek splátky, t. j. tej ktorú si sám určí. V tejto súvislosti žalobca odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/447/2016 zo dňa 24.08.2017, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 13 uvádza, že ak nie je preukázané inak,

je potrebné považovať za nesplnenú splátku, odo dňa zročnosti, ktorej začne plynúť premlčacia doba podľa § 103 veta druhá OZ, splátku zročnú bezprostredne pred zosplatením. Na základe uvedeného tak zosplatenie v prejednávanom spore nastalo vo vzťahu k splátke splatnej 20.05.2015, pričom 3-ročná premlčacia doba by uplynula až dátumom 20.05.2018. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd pred uvedeným dátumom, jeho nárok nie je premlčaný. Žalobca na podporu svojho tvrdenia poukazuje aj na aktuálne Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/214/2017 zo dňa 31.08.2017, ktorý uvádza, že k zosplateniu úveru nedochádza automaticky po tom, ako sa žalovaný dostal do omeškania s platením viac ako troch splátok úveru. Splatnosť celej pohľadávky nenastáva totižto priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi či toto právo uplatní. V prípade ak by sa súd nestotožnil s danými tvrdeniami je povinný skúmať premlčanie pri každej splátke, ktorá sa stala splatnou jednotlivito. Žalobca opätovne z opatrnosti namieťa zastúpenie žalovaného v konaní, nakoľko z doterajšieho dokazovania vyplynulo, že je osobou s poklesom intelektuálnych schopností a preto sa javí právny úkon udelenia plnej moci v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka ako neplatný. Súd sa k dnešnému dňu s touto otázkou nevyporiadal. Žalobca uvádza, že uzatvorená zmluva aj s poukazom na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Žalobca vo vzťahu k náležitosti rozpisu splátok odkazuje na aktuálne uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, kde je jednoznačne konštatované, že zmluva nemusí obsahovať rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky. Vo vzťahu k preukázaniu náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. odkazujeme okresný súd aj na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, kde sa uvádza, že Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Uvedené je možné doplniť aj o súčasnú právnu úpravu v zákone č. 129/2010 Z. z., z ktorého vyplýva, že je postačujúce, ak rozpis jednotlivých položiek každej splátky sa uvádza v amortizačnej tabuľke, ktorá nie je automaticky súčasťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a povinnosť ju vydať má veriteľ na základe žiadosti dlžníka/spotrebiteľa.

7. Súd rozsudkom č.k. 10Csp/19/2016-111 zo dňa 17.04.2018 žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením č.k. 5Co/229/2018-166 zo dňa 27.02.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, keď nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu, pretože podmienkou platného postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je doručenie riadnej výzvy na plnenie omeškaného dlhu dlžníkovi zo strany banky, pričom v tomto prípade banka listom zo dňa 14.05.2015 vyzvala žalovanú na úhradu dlhu vo výške 3.643,57 eur bez toho, aby z výzvy bolo zrejmé, čo tvorí dlžnú sumu, o aké splátky ide a za aké obdobie, teda výzva banky bola neurčitá a okrem toho táto výzva žalovanej nebola ani reálne doručená. V dôsledku toho banka nemohla vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a následne pohľadávku voči žalovanej postúpiť na žalobcu. Nakoniec súd uviedol, že žalobca okrem už uvedeného v konaní jednoznačne nepreukázal, aká je reálna výška dlhu (čo tvorí istinu a čo úroky) a koľko žalovaná na splátkach celkovo uhradila, aby následne súd mohol efektívne zodpovedať, či zmluva obsahoval všetky podstatné náležitosti spotrebiteľského úveru, resp. či bolo možné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov, čo by mohlo mať dopad na priznanie - nepriznanie istiny, úrokov a ďalšieho príslušenstva. Odvolací súd s uvedenými závermi súdu prvej inštancie nesúhlasí. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a Slovenskou sporiteľňou, a.s. /29.09.2015/ ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a

v rozsahu ustanovených týmto zákonom. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je podmienkou platného postúpenia bankovej pohľadávky na tretiu osobu a) písomná výzva banky alebo pobočky zahraničnej banky klientovi na splnenie jeho peňažného záväzku a b) nepretržité omeškanie dlžníka so splnením čo len časti jeho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky dlhšie ako 90 kalendárnych dní a to napriek výzve banky. Uvedené podmienky musia byť pri postúpení bankovej pohľadávky na tretiu osobu kumulatívne splnené, pričom doba omeškania klienta banky so splnením čo len časti jeho peňažného záväzku, nepretržitých 90 dní, musela nastať až po doručení výzvy banky na splnenie dlhu klientovi. Takýto výklad uvedeného zákonného ustanovenia bol odobrený aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018. Z uvedeného zákonného ustanovenia, ani z iného ustanovenia právnych predpisov nevyplývajú náležitosti písomnej výzvy banky klientovi na splnenie jeho omeškaného záväzku. Takýto právny úkon, keď nepochybne o právny úkon ide, musí však nepochybne spĺňať všeobecné náležitosti prejavu vôle /§ 34 Občianskeho zákonníka/, medzi ktoré patrí aj jeho určitosť /§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka/. Určitosť prejavu vôle vyjadrenej právnym úkonom je zákonnou podmienkou platnosti právneho úkonu. Právny úkon možno považovať za určitý vtedy, ak jeho obsah nie je vnútorne rozporný a súčasne je jeho predmet jasne určený. Ako uviedol vo svojom rozsudku sp. zn. 23 Cdo 2942/2009 zo dňa 31. 3. 2010 Nejvyšší soud České republiky vôľa účastníka vtelená do právneho úkonu je prejavená určito a zrozumiteľne, ak je výkladom objektívne pochopiteľná, t.j. ak môže typický účastník v postavení adresáta právneho úkonu túto vôľu bez rozumných pochybností o jej obsahu adekvátne vnímať. Určitosť predstavuje kvalitu obsahu právneho úkonu; právny úkon je neurčitý, ak sa konajúcemu nepodarilo jednoznačným spôsobom stanoviť obsah vôle, pričom neurčitosť tohto obsahu nejde odstrániť a preklenúť ani za použitia výkladových pravidiel. Vychádzajúc z princípu preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou súčasne platí, že aj v prípade určitých pochybností o určitosti obsahu či predmetu právneho úkonu bude tento neplatným len vtedy, ak tieto nedostatky nemožno preklenúť ani použitím interpretačných pravidiel ustanovených v § 35 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. V predmetnom spore bolo dokazovaním pred súdom prvej inštancie preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka, ktorá poskytla žalovanej spotrebiteľský úver na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, listom zo dňa 14.05.2015 oznámila žalovanej, že je v omeškaní so splácaním úveru ku dňu 12.05.2015 vo výške 3.643,57 eur a vyzvala ju na zaplatenie dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy. Podľa odvolacieho súdu tento list banky nie je vnútorne rozporný a z jeho obsahu možno jednoznačne stanoviť, že banka vyzýva žalovanú na zaplatenie jej omeškaného záväzku, teda možno stanoviť obsah vôle konajúceho-banky. Prejav vôle banky v liste-výzve zo dňa 14.05.2015 je dostatočne určitý a z toho pohľadu sa jedná o platný právny úkon. Pokiaľ ide o doručenie uvedenej výzvy banky žalovanej, je potrebné si uvedomiť, že súčasná právna úprava v Občianskom zákonníku doručovanie písomností výslovne nerieši. Doručovanie jednostranných právnych úkonov sa vo všeobecnosti spravuje ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Pri hmotnoprávných úkonoch sa teda nevyžaduje skutočné prevzatie doručovanej písomnosti adresátom. Účinnosť doručovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov /tu výzva banky na splnenie omeškaného záväzku/ v súkromnom práve predpokladá, že prejav vôle dôjde do sféry dispozície adresáta. Pod pojmom "dôjde do sféry" je potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s obsahom jej adresovaného právneho úkonu. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručенú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručенú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície /vid'. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011/. V tomto spore bolo preukázané, že banka - Slovenská sporiteľňa, a.s. zaslala list zo dňa 14.05.2015 žalovanej na adresu V. R. V. L., Š. XXXX/XX. Ide o adresu, kde si žalovaná preberá zásielky súdu zasielané jej v tomto konaní. Predmetná zásielka sa vrátila banke ako nedoručená, neprevzatá žalovanou v odbernej lehote. V zmysle vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že list banky zo dňa 14.05.2015 sa dostal do sféry dispozície žalovanej, ktorej bol adresovaný, pretože jej bol doručovaný na adresu, kde sa zdržiava a následne bol pre ňu uložený na pošte, takže mala možnosť si ho prevziať a oboznámiť sa s jeho obsahom. List banky zo dňa 14.05.2015 bol teda žalovanej účinne doručенý. Odvolací súd je teda toho názoru, že v spore bolo preukázané, že banka žalovanej doručila riadnu výzvu na splnenie omeškaného dlhu, čím bola splnená jedna z podmienok na platné postúpenie pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pokiaľ ide o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru bankou, súd prvej inštancie toto hodnotil len z hľadiska výzvy na plnenie omeškaného dlhu zo dňa 14.05.2015, teda, že ak nebola táto výzva určitá a nebola ani doručенá, nemohla banka ani vyhlásiť mimoriadnu splatnosť

úveru. Tieto závery súdu prvej inštancie sú podľa odvolacieho súdu nesprávne a preto nijako nesvedčia o neplatnosti právneho úkonu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Ak žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukazuje na iné dôvody, pre ktoré by mal byť právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bankou neplatný /neurčitost', nedoručenie žalovanej/, tak takéto dôvody neboli doposiaľ podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku predmetom posudzovania zo strany súdu prvej inštancie a preto sa k nim odvolací súd nebude vyjadrovať. Uvedené sa rovnako týka aj tvrdení žalovanej z vyjadrenia k odvolaniu žalobcu týkajúcich sa oznámenia banky o postúpení pohľadávky, resp. zmluvy o postúpení pohľadávky. Čo sa týka ďalšieho dôvodu zamietavého rozhodnutia súdu prvej inštancie, že žalobca jednoznačne nepreukázal aká je reálna výška dlhu (čo tvorí istinu a čo úroky) a koľko žalovaná na splátkach celkovo uhradila, aby následne súd mohol efektívne zodpovedať, či zmluva obsahoval všetky podstatné náležitosti spotrebiteľského úveru, resp. či bolo možné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov, čo by mohlo mať dopad na priznanie - nepriznanie istiny, úrokov a ďalšieho príslušenstva, ani tento záver súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu neobstojí. Zo skutočností aká je výška dlhu žalovanej, z čoho tento dlh pozostáva a koľko žalovaná doposiaľ na úver zaplatila, nie je možné nijako vyvodiť, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Naopak, práve zo skutočností, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má alebo nemá všetky tieto náležitosti možno vyvodiť, či je čerpaný úver bezúročný a bez poplatkov alebo nie, a na základe toho potom v spojení s inými skutočnosťami /koľko už žalovaná na čerpaný úver plnila/ možno prijať záver o reálnej výške dlhu žalovanej, resp. o tom, v akom rozsahu a či vôbec uplatňuje žalobca svoje právo dôvodne. K záveru o tom, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere alebo nemá všetky tieto náležitosti a či je čerpaný úver bezúročný a bez poplatkov alebo nie, teda nie je potrebné, aby žalobca preukázal aká je reálna výška dlhu (čo tvorí istinu a čo úroky) a koľko žalovaná na splátkach celkovo uhradila. Nakoniec odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu o prípadnej neplatnosti splnomocnenia zástupcu žalovanej v konaní uvádza, že v spore nebolo preukázané, že by žalovaná bola obmedzená vo svojej spôsobilosti na právne úkony rozhodnutím súdu alebo jej pozbavená. Nebolo ani preukázané, že trpí duševnou poruchou, ktorá nie je len prechodná a pre ktorú nie je vôbec schopná úplne alebo čiastočne robiť právne úkony, prípadne že je tu iný dôvod, pre ktorý by nebola plne spôsobilá na právne úkony. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne na základe skutkových zistení z vykonaného dokazovania posúdi platnosť postúpenia pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu a to aj z pohľadu skutočností tvrdých žalovanou v jej vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Ak dospeje k záveru o platnom postúpení pohľadávky posúdi aj dôvodnosť uplatneného práva žalobcu na zaplatenie pohľadávky, v opačnom prípade žalobu žalobcu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie zamietne. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania /§ 396 ods. 3 CSP/.

8. Po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu stranám sporu žalobca podaním došlým súdu dňa 09.05.2019 uviedol, že žalobca sa v plnom rozsahu pridrižava skutočnosťami uvádzanými v doterajších písomných podaniach a zotrváva na podanej žalobe v celom rozsahu. Žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že v doterajších písomných podaniach zaujal stanovisko ku všetkým vytyčným právnym otázkam protistrany, a to jednak k otázke bezúročnosti poskytnutého úveru ako aj k otázke postúpenia pohľadávky. Z predložených listín je nepochybné, že boli naplnené všetky zákonné predpoklady platného postúpenia pohľadávky. Žalobca sa rovnako tak v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi uvedenými v uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/229/2018 zo dňa 27.02.2019. Vo vzťahu k otázke rozdelenia splátok na istinu, úroky a poplatky žalobca zároveň dopĺňa svoje predchádzajúce tvrdenia o ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako najvyššej súdnej inštancie v sústave všeobecných súdov, a to predovšetkým uznesenie NS SR z 17.04.2018 sp. zn. 3Cdo/56/2018 alebo uznesenie NS SR z 23.04.2018 sp. zn. 4Cdo/211/2017, kde súd poskytol dostatočné odôvodnenie uvedenej náležitosti spotrebiteľského úveru aj s poukazom na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Žalovanému bol zo strany právneho predchodcu poskytnutý úver vo výške 7000 Eur, pričom k dnešnému dňu eviduje žalobca úhrady v celkovej výške 3954,23 Eur, čo predstavovalo úhradu necelých 33 zmluvne predpísaných splátok. Je nepochybné, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v roku 2015 tak bol žalovaný v omeškaní s viac ako tromi predpísanými splátkami.

9. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 13.05.2019 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižavame našich doterajších písomných a ústnych prednesov. Predovšetkým rozporujeme aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, a to z dôvodu, že v konaní nie je preukázaná. Žalobca odvodzuje svoju legitímáciu od

dokumentu s názvom "Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 zákona č. 40/1964 Zb. - Občianskeho zákonníka" zo dňa 08.10.2015. V prvom rade, žalovaná popiera, že by jej tento dokument bol kedykoľvek doručený. Žalovaná zároveň popiera, že by tento dokument bol vôbec odoslaný. Zo spisu nevyplýva, že by pôvodný veriteľ, Slovenská sporiteľňa, a.s., kedykoľvek tento dokument odosiela. Nakoľko Oznámenie nebolo žalovanej doručené a zo spisu ani nevyplýva, že by toto bolo odosielené, v zmysle ust. § 526 ods. 2 OZ je žalovaná oprávnená dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení. Navyše, pre špecifický charakter postúpenia pohľadávky v tomto spore (vzhľadom na špecifickú úpravu zákona o bankách je potrebné skúmať, či došlo k uplynutiu 90 dní odo dňa omeškania žalovanej a momentom postúpenia pohľadávky, kde podpisy postupcu a postupníka musia byť navyše úradne osvedčené), je skutočne nevyhnutné, aby sa aktívna legitímácia žalobcu skúmala samotnou zmluvou o postúpení pohľadávky. Bez toho nie je možné určiť, kedy bola zmluva podpísaná, kedy nadobudla účinnosť a teda či došlo k uplynutiu 90 kalendárnych dní odo dňa omeškania žalovanej a postúpením pohľadávky. Nakoľko žalobca do spisu nezaložil zmluvu o postúpení, hoci žalovaná už skôr rozporovala jeho aktívnu vecnú legitimáciu, a táto tak nebola preukázaná, navrhujeme, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. Súd sa oboznámil s podaniami strán sporu spolu s prílohami, výsluchom právneho zástupcu žalovaného na nariadenom pojednávaní, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

11. Žalobca je obchodná spoločnosť zapísaná v obchodnom registri, žalovaný je fyzická osoba - nepodnikateľ, občan Slovenskej republiky.

12. Dňa 24.06.2009 žalovaná ako dlžník a Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ, resp. banka uzavreli spotrebiteľskú zmluvu označenú ako Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový úver vo výške 7.000,- Eur s úrokom 16,30 % ročne. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli všeobecné zmluvné podmienky, ako aj sadzobník poplatkov. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v 120 splátkach od 20.07.2009 do 20.06.2019, pričom jedna splátka bola dohodnutá vo výške 121,01 Eur mesačne. Žalovaný si svoje povinnosti riadne neplnil, celkovo na splátkach uhradil 3.954,23 Eur.

13. Žalobca v konaní predložil výzvu banky voči žalovanému na zapletenie dlhu zo dňa 14.05.2015, ktorá mala byť zaslaná ešte pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalobca v konaní predložil doklad o tom, že v ten istý deň bola žalovanému zásielka vyexpedovaná na pošte, ale žalovanému nebola doručená, zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. V tejto výzve banka uviedla, že žalovaný je ku dňu 12.05.2015 v omeškaní so splácaním dlhu vo výške 3.643,57 Eur.

14. Banka listom zo dňa 04.06.2015 oznámila vyhlásenie mimoriadnej splatnosti ku dňu 03.06.2015 požiadal o úhradu celého dlhu vo výške 9.196,93 Eur do 15 dní. Žalobca v konaní predložil doklad o tom, že dňa 05.06.2015 bola žalovanému zásielka vyexpedovaná na pošte, ale žalovanému nebola doručená, zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote.

15. Listom zo dňa 08.10.2015 banka oznámila žalovanému, že ako postupca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1128/2015/CE uzatvorenej dňa 29.09.2015 pohľadávku z titulu Zmluvy o splátkovom úvere č. 275328718 žalobcovi ako postupníkovi. Žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz, že tento list bol nejakým spôsobom doručovaný žalovanému. V samotnej žalobe je síce ako dôkaz napísané „Oznámenie o postúpení pohľadávky + doručenka“ , avšak samotná doručenka alebo list vyexpedovaný na poštu do spisu založený nebol.

16. Na nariadenom pojednávaní nebolo sporné, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Za sporné súd považoval aká bola výška úveru, keďže pri podpise sa platil spracovateľský poplatok vo výške 189,17 Eur z prostriedkov úveru, aká je aktuálna výška nesplatenj istiny, či je úver bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nedodržania podstatných obsahových náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a či došlo k riadnemu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

17. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou

sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

18. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 524 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

20. Podľa § 526 cit. zák. postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

21. Podľa § 53 ods. 9 cit. zák. ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22. Podľa § 565 cit. zák. ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

23. Na podklade vykonaného dokazovania, riadiac sa názorom odvolacieho súdu, súd dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že vo veci je veci aktívne vecne legitimovaný. Dňa 24.06.2009 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená zmluva o splátkovom úvere. Žalovaný neuhrádzal včas mesačné splátky, čím sa dostal do omeškania s platením dlhu.

24. Banka listom zo dňa 14.05.2015 vyzvala žalovaného na úhradu dlhu vo výške 3.643,57 Eur ku dňu 12.05.2015, pričom žalovaný nepreukázal, že k tomuto dňu mal uhradené všetky splatné splátky, resp. je v omeškaní so splátkami menej ako 90 dní. Keďže žalovaný bol riadne vyzvaný a táto výzva sa dostala do sféry dispozície žalovaného, banka následne mohla platne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, čo aj urobila listom zo dňa 04.06.2015, ktorý sa dostal do sféry dispozície žalovaného dňa 05.06.2015, kedy bola odoslaná zásielka na adresu trvalého pobytu žalovaného a zásielka sa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote.

25. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 29.09.2015 banka mala postúpiť celú zosplatenú pohľadávku na súčasného žalobcu. Žalobca do spisu založil len oznámenie banky o postúpení pohľadávky, avšak nijakým spôsobom nepreukázal, či takýto list bol aj poslaný žalovanému. Žalovaný namietal, že mu takéto oznámenie nebolo nikdy doručené, a teda bolo potrebné skúmať (aj s poukazom na názor odvolacieho súdu), či došlo k riadnemu postúpeniu pohľadávky. Žalobca zostal pasívny, nepredložil žiadne doklady o tom kedy a s akým výsledkom bolo oznámené žalovanému postúpenie pohľadávky a ani nepredložil samotnú zmluvu o postúpení pohľadávok, teda súd musí konštatovať,

že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o tom, že je majiteľom pohľadávky. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu a nezaoberal sa ostatnými námietkami žalovaného vzťahujúcimi sa k úverovej zmluve.

17. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).